

Mannens intimaste kroppsdel

Jag har genomgått Landstingets »starta eget«-kurs och fått diplom och allt. Den har verkligen tvingat mig att omvärdera mig själv och titta in i vem jag är och var jag kommer ifrån, ja, på ett djupare plan.

Jag tillhör den förtappade generation som var ung på 1960- och 70-talet, och det är klart att det har präglat en. Vi visste allt om varandras sexliv men skulle aldrig drömma om att vara så ofina att vi snokade i någons ekonomi.

Sen började man arbeta inom en sektor som man på den tiden inte brydde sig om hur den finansierades. Att börja tala om vad en undersökning kostade skulle uppfattas som rätt plump så det gjorde vi inte. Ekonomin var en mystisk naturkraft, som tyngdlagen, rätt ointressant, man räknade med att den skötte sig själv utan inblandning.

Det är klart att vi inom oss förstod att ekonomi också var viktigt, men det skulle självklart bara fungera. På något sätt måste vi ju alla ha haft någon form av privat ekonomi också, men det var liksom inget man pratade om. Jag måste medge att jag på den tiden ibland var bekymrad över vänners lättsinniga attityd till just ekonomi. Mister man en krona så står en tusen åter, ja ni hör ju att det handlade om ett riskbeteende. Att plöja ner pengarna i säkra papper eller vara trogen ett enda fondbolag? Nej så tråkigt!

Eftersom jag för egen del aldrig hade några pengar ändå blev det närmaste jag kom ekonomi att titta i någon sån där tidning hos tandläkaren medan jag låtsades bläddra i FIB-Kulturfront eller något annat ekonomifientligt.

Det har varit en svår omställning, kan jag säga er, till det totalekonomiserade 1990-talssamhället. Fortfarande kan jag inte undertrycka en lätt känsla av pinsamhet när folk envisas med att prata ekonomi, bara sådär, rätt ut. Jag försöker övertyga mig själv om att det är inget fullt med ekonomi, ekonomi är helt naturligt, alla har det, till och med ens gamla mormor, eller lodisen där borta på bänken, han har också nån sorts liten ekonomi, fast man inte tror det. Ja, och ekonomi kan faktiskt vara något »fint«, nåt man har »tillsammans«.

För att öva mig läser jag nu de där ekonomisidorna i tidningarna varje dag, jag tycker nog att jag gör framsteg. Ibland ligger jag till och med före nyhe-

terna när jag börjar bli så här insatt. BNP började de skriva om för ett tag sen, ju högre BNP ju högre stressnivå, ja det har man väl fattat för länge sedan – var det en nyhet?

Inför min egen löneförhandling försökte jag testa min tillkämpade frigjordhet genom att fråga mina manliga kolleger vad de tjänade i månaden. Upptäckte då att i min egen generation är plånboken fortfarande mannens intimaste kropps-

del, jag fick bara upprörda blickar till svar och måste rodnande släpa mig från kaffebordet. För att inte tappa terräng inför mig själv frågade jag de yngre vikarierna och i den generationen är man väldigt frigjord, diskuterar både kronor och ören utan att blinka.

Jag har väninnor i samma ålder som jag och de kan också vittna om detta hur svårt det är att löneförhandla. »Jag har ju aldrig jobbat för pengar«, sa en av dem när vi försökte peppa henne inför hennes lönediskussion. »Vi måste lära av de yngre«, sa jag då bestämt (det är alltid lättare att vara klok för andra). Vi kanske skulle ha en grupp, kvinnor som övar sig att komma ut ur börsen, som steg ett, och så småningom ut på börsen som riktigt frigjorda. För även om männen i min generation fortfarande inte är så bra på att prata om pengar så är de ju bättre än vi kvinnor på att göra pengar. Vi måste börja med en kvinnlig stödgrupp.

Vi kunde börja med att gå på föreläsningar om sånt där, men det värsta är att alla som föreläser om ekonomi gör det så erbjarmligt tråkigt. Att nåt som är så kul i praktiken, göra av med pengar, kan sägas på ett sånt tråkigt sätt. Proffsen kanske också innerst inne tycker att det är himla pinsamt att prata om, och därför lägger sig till med en sån uppstramad attityd när de föreläser har jag tänkt.

När vi har hållit på med våra privatiseringsprat i grupp har jag försökt slingra mig och prata om annat än just pengar. Kan vi inte prata om vården, hörni, eller om inredning? Hur vi ska ha det? Möblera och så?

Det finns en kinesisk vishetslära som heter Feng Shui som handlar om hur viktigt det är att saker i ett rum placeras på ett sätt som gör en harmonisk, åstadkommer bra vibbar, helt enkelt. En säng ska aldrig placeras framför ett fönster till exempel, det ger energiläckage. Akvarium ska stå på ett visst ställe och så vidare.

Sånt där känns bra, tycker jag, konkret. Man möblerar om och gör på det sättet nåt åt sin situation och så glad jag blir när jag upptäcker att man även kan påverka sin ekonomi med Feng Shui. Jag läser att man ska inte lämna toa-locket uppe för då läcker det ut pengar ur huset. Där är jag med, den typen av handfast ekonomi kan jag gärna ansluta mig till. Generöst slänger jag igen toa-locket när jag besökt grannvårdcentralen, som i våra privata dagar faktiskt är en konkurrent. Där räddade jag deras ekonomi, men det gör jag så gärna, sån är jag. Praktisk ekonomi är inget problem för mig förstår jag när jag studerar Feng Shui.

Men fortfarande pratar jag helst inte om det.

KRÖNIKÖR: **Maria Ohlsson**
distriktsläkare/skolläkare, Saltsjö-Boo
ILLUSTRATION: **May Strandberg**